

Sygn. akt II K 1177/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-W. w G. D. J.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 grudnia 2014 roku, 10 lutego, 20 marca, 16 czerwca, 3 września 2015 roku oraz w dniu 16 lutego 2016 roku sprawy

K. S., syna W. i J., z domu R.,

urodzonego dnia (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 10 lipca 2014 r. w G. przy ul. (...) z otwartego pomieszczenia gospodarczego w Studium (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej wraz z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego od pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...), kart bankomatowych (...) Banku (...), kluczy od mieszkania i kluczyków od w/w pojazdu oraz pieniędzy w kwocie 200 zł, czym działał na szkodę K. K. (1) na łączna kwotę 660 zł, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu od 14.01.2013 r. do 29.11.2013 r. części kary łącznej roku i 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem z dnia 20.04.2012 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym o sygnaturze II K 933/11,

tj. o przestępstwo z art. 278 §1 k.k. w zb. z art. 278 §1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.,

II. w dniu 22 lipca 2014 roku w G. przy ul. (...) z budynku klubu osiedlowego P. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia saszetki sportowej z zawartością telefonu komórkowego m-ki S.-E. X. wraz z kartą SIM O., portfela damskiego koloru czarnego z pieniędzmi w kwocie 40 zł, kluczy od mieszkania i pracy, czym działał na szkodę E. Z. na łączna kwotę 669 zł, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu od 14.01.2013 r. do 29.11.2013 r. części kary łącznej roku i 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem z dnia 20.04.2012 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym o sygnaturze II K 933/11,

tj. o przestępstwo z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.,

I. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie I. aktu oskarżenia uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 10 lipca 2014 r. w G. przy ul. (...) z otwartego pomieszczenia gospodarczego w Studium (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dokumentu w postaci dowodu osobistego, karty bankomatowej (...) Banku i karty bankomatowej S. C. Bank oraz usunął dokumenty w postaci prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego od pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, czym działał na szkodę K. K. (1), przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu od 14.01.2013 r. do 29.11.2013 r. części kary łącznej roku i 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem z dnia 20.04.2012 r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku o sygnaturze II K 933/12, obejmującej, między innymi, jednostkową karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. w zb. z art. 278 §1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., czyn

tej kwalifikuje jako występki z art. 278 §1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 §3 k.k. na podstawie art. 278 §1 i 5 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności;

II. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie I. aktu oskarżenia uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 10 lipca 2014 r. w G. przy ul. (...) z otwartego pomieszczenia gospodarczego w Studium (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej o wartości 50 zł, kluczy od mieszkania i kluczyków od pojazdu o nieustalonej wartości rynkowej, portfela o wartości 30 zł, oraz pieniędzy w kwocie 200 zł, czym działa na szkodę K. K. (1), czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 §1 k.w.;

III. oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego w punkcie II. aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 22 lipca 2014 roku w G. przy ul. (...) z budynku klubu osiedlowego (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia saszetki sportowej o wartości 50 zł, z zawartością telefonu komórkowego m-ki S.-E. X. o wartości 300 zł wraz z kartą SIM O. bez wartości, portfela damskiego o wartości 10 zł z pieniędzmi w kwocie 30 zł oraz kluczy od mieszkania i kluczy od budynku klubu osiedlowego (...) o nieustalonej wartości rynkowej, czym działał na szkodę E. Z., czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie z art. 119 §1 k.w.;

IV. przy zastosowaniu art. 9 §2 k.w. za czyny przypisane oskarżonemu w punktach II. i III. wyroku na podstawie art. 119 §1 k.w., art. 19 k.w. wymierza oskarżonemu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

V. na podstawie art. 119 §4 k.w. orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty równowartości skradzionego mienia poprzez zapłatę na rzecz:

a. K. K. (2) kwoty 280 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych) w związku z wykroczeniem przypisanym w punkcie II. wyroku,

b. E. Z. kwoty 390 zł (trzysta dziewięćdziesiąt złotych) w związku z wykroczeniem przypisanym w punkcie III. wyroku;

VI. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu w punkcie I. wyroku kary pozbawienia wolności zalicza rzeczywiste pozbawienie wolności w niniejszej sprawie w dniu 22 lipca 2014 roku;

VII. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.), §2 ust. 1, 2 i 3, §14 ust. 2 pkt 3, §16, §19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata M. Ż. kwotę 1033,20 zł (tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) brutto, to jest wraz z podatkiem VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem I instancji;

VIII. na podstawie art. 624 §1 k.p.k., art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty, przejmując poniesione w sprawie wydatki na Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1177/14

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2014 roku około godziny 12.50 K. S. udał się do budynku Studium (...) przy ul. (...) w G.. Tam z otwartego pomieszczenia socjalnego zabrał w celu przywłaszczenia należącą do K. K. (1) torebkę wraz z zawartością i opuścił budynek. W torebce o wartości 50 zł znajdowały się:

- portfel o wartości 30 zł wraz z pieniędzmi w kwocie 200 zł,
- klucze do mieszkania pokrzywdzonej o nieustalonej wartości rynkowej,
- kluczyki do samochodu marki V. (...) o nr. rej. (...) o nieustalonej wartości rynkowej,
- dowód rejestracyjny do samochodu marki V. (...) o nr. rej. (...),
- prawo jazdy kat. B na nazwisko K. K. (1),
- dowód osobisty K. K. (1),
- karta bankomatową banku (...),
- karta bankomatową banku (...).

Dowód: zeznania świadka K. K. (3) k. 2-6, 202-203; protokół zatrzymania rzeczy k. 12-14; protokół oględzin rzeczy k. 21-22; wydruki fotogramów k. 27-31; wydruki fotografii oskarżonego k. 80; oględziny zapisu monitoringu na rozprawie k. 219-220;

W dniu 22 lipca 2014 r. w godzinach przedpołudniowych (10.00-11.00) K. S. udał się do Klubu (...) w G. przy ulicy (...). Tam w z otwartego pomieszczenia zabrał należącą do E. Z. sportową saszetkę wraz z zawartością. W saszetce o wartości 30 zł znajdowały się:

- telefon S. (...) X. o numerze (...) i wartości 300 zł wraz z kartą SIM O. bez wartości,
- portfel damski o wartości 10 zł z pieniędzmi w kwocie 30 zł,
- klucz do mieszkania o nieustalonej wartości rynkowej,
- klucze do Klub (...) o nieustalonej wartości rynkowej.

Dowód: protokół przesłuchania E. Z. k. 43-44, 199-200, 268-270; zeznania świadka E. A. (1) k. 66v-67, 68v-69; 200-202; wydruki fotografii oskarżonego k. 80; naklejka z numerem I. k. 258; opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości k. 305-316;

W tym samym dniu około godziny 15.15 K. S. został zauważony przez patrol Policji na ulicy (...) w G.. Oskarżony podjął nieudolną próbę ucieczki oraz ukrycia się pod podwoziem jednego z zaparkowanych samochodów. Po krótkim pościgu został ujęty i zatrzymany. W czasie ucieczki wyrzucił skradziony E. Z. telefon komórkowy marki S. (...), który został odnaleziony przez funkcjonariuszy Policji.

Dowód protokół zatrzymania osoby k. 37, protokół przeszukania osoby k. 39-41, zeznania świadka Z. C. k. 99v, 197; zeznania świadka M. W. k. 102-103, 198-199; zeznania świadka K. P. k. 218; zeznania świadka M. R. k. 218-219;

K. S. był uprzednio wielokrotnie karany.

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2012 roku w sprawie II K 933/11 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku K. S. został skazany za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 278 §1 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Za powyższe przestępstwa orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył częściowo w okresie od 14 stycznia 2013 roku do 29 listopada 2013 roku.

Dowód: informacja o osobie z K. k. 301-304, odpisy wyroków k. 93-94, 105, 108-109, 110;

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w toku dochodzenia K. S. odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na zadawane pytania.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego K. S. k. 76-77;

Przesłuchany na rozprawie głównej w dniu 12 lipca 2014 r. K. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia następującej treści. Oświadczył, iż w dniu zatrzymania podjął próbę ucieczki przed funkcjonariuszami Policji z uwagi na fakt, iż był poszukiwany do odbycia kary pozbawienia wolności, a nie zgłosił się w związku z tym do zakładu karnego. Wyjaśnił, iż nie miał nic wspólnego z kradzieżą dokonaną na szkodę E. Z.; nigdy nie był w posiadaniu skradzionego telefonu marki S. (...). Wedle jego oświadczenia, to funkcjonariusze Policji mieli bezpodstawnie poinformować, jakoby znaleziony telefon należał do niego. Jedynym bowiem telefonem, w którego posiadaniu w chwili zatrzymania pozostawał oskarżony, był należący do niego telefon marki N..

Vide: wyjaśnienia oskarżonego K. S. k. 163-166;

Sąd zważył, co następuje:

Opisany wyżej stan faktyczny został ustalony przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków w osobach K. K. (3), E. Z., E. A. (2), oraz zeznania funkcjonariuszy Policji, oględziny monitoringu z miejsca zdarzenia, jak również zgromadzone w toku postępowania dokumenty urzędowe.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom **K. K. (3), E. Z. E. A. (2)**. Ich relacje są logiczne, spójne i konsekwentne, a także znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym jak oględziny nagrania monitoringu, protokół przeszukania oskarżonego. Pokrzywdzone oraz świadek A. nie miały interesu w świadomym obarczaniu K. S. odpowiedzialnością za popełnione przestępstwa. Żadna z nich nie знаła sprawcy. Nadto, treść zeznań kobiet koresponduje z ustaleniami poczynionymi w oparciu o inne dowody przeprowadzone i ujawnione w toku postępowania sądowego. W relacji pokrzywdzonych występują drobne nieścisłości dotyczące wartości skradzionych przedmiotów, co jawi się jako naturalne i jest powodowane upływem czasu pomiędzy zdarzeniem, a ponownym składaniem zeznań. Istniejące w tym zakresie wątpliwości Sąd na podstawie art. 5 §2 k.p.k. rozstrzygał na korzyść oskarżonego przyjmując za każdym razem niższą z deklarowanych wartości. Zauważyć przy tym należy, że wobec nieodzyskania skradzionych przedmiotów nie było możliwe podjęcie próby ich wyceny przez biegłego.

Odnosząc się do zeznań E. A. (3) zauważyć należy, że okazanie jej osoby K. S. zostało niewątpliwie przeprowadzone wadliwie. Wynika to z zeznań okazywanych funkcjonariuszy P. D. i R. P., których relacje odnośnie wieku, wzrostu i masy są niewątpliwie wiarygodne. Oskarżony w sposób oczywisty wyróżniał się niższym wzrostem, znacznie szczuplejszą budową ciała oraz wiekiem. Tym samym okazanie zostało przeprowadzone w sposób sugerujący. Niemniej jednak, E. A. (2) składając zeznania jeszcze przed okazaniem opisała sprawcę w sposób bardzo zbliżony do wyglądu oskarżonego: szczupłej budowy ciała, niskiego wzrostu, ubrany na jasno, w bluzę z krótkim rękawkiem – koszulka sportowa, cała postura mizerna, wychudzona, włosy jasne. Wprawdzie świadek oceniła wiek sprawcy na 40-50 lat, ale zeznała, że nie przyglądała się jego twarzy. Ponadto wskazany przedział wiekowy znamionował osobę o dojrzałym wyglądzie, a taką niewątpliwie był oskarżony. Brak bliższego zapoznania z wyglądem twarzy tłumaczy także określenie długości włosów jako krótkie pomimo, iż były one w istocie średniej długości. Opis przedstawiony przez E. A. (2) koresponduje z fotografiami K. S. po zatrzymaniu w dniu zdarzenia (k. 80) Wobec faktu, że w po ujęciu przy oskarżonym ujawniono telefon komórkowy skradziony w tym dniu E. Z. z budynku Klubu (...) przyjąć należało, że osobą opisywana przez świadka A. jest właśnie K. S., który dopuścił się kradzieży. Stąd, pomimo niewątpliwiej wadliwości okazania osoby oskarżonego temu świadkowi, zeznania E. A. (2) w powiązaniu z faktem ujawnienia przy K. S. przedmiotu pochodzącego z kradzieży pozwoliły na przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie przypisanego w punkcie II. wyroku. Zauważyć przy tym należy, że sposób dokonania kradzieży wpisuje się w stały „modus operandi” oskarżonego wynikający z kilku wcześniejszych przestępstw, za które został prawomocnie skazany (odpisy wyroków k. 93 i 105).

Taki sam sposób działania dotyczył zdarzenia z dnia 10 lipca 2014 roku przypisanego jako przestępstwo i wykroczenie w punktach I. i II. wyroku. Oskarżony wszedł do budynku użyteczności publicznej, gdzie z otwartego pomieszczenia wyniósł torebkę. Na sprawstwo K. S. wskazują w sposób jednoznaczny **ogłędziny nagrania monitoringu przeprowadzone na rozprawie**. Widoczny na nagraniu sprawca nie tylko budową ciała i wyglądem przypominał oskarżonego, ale nosił tę samą charakterystyczną koszulę typu „polo” marki A. (dostrzegalne na nagraniu się te same emblematy, paski i wszywki z kolorem niebieskim) oraz buty tego samego koloru. Wobec wykonania fotografii po zatrzymaniu (k. 80) możliwe było w tym zakresie dokonanie szczegółowego porównania. Dodatkowo na rozprawie w dniu 12 grudnia 2014 roku oskarżony miał na sobie tę samą koszulę (k. 165). Dowód ten w sposób obiektywny i niebudzący wątpliwości świadczy zatem o sprawstwie K. S..

Wymaga podkreślenia, iż z powyższymi ustaleniami, tworzącymi logiczną, spójną i konsekwentną całość, w najmniejszym stopniu nie kolidują zeznania **J. W.**. Jakkolwiek świadek oświadczyła, iż we wskazanych wyżej okolicznościach widziała w miejscu zdarzenia nieznanego sobie mężczyznę, który mógł być zarówno sprawcą kradzieży, jak i klientem firmy, mającej swą siedzibę w tym samym budynku, tak jednocześnie podczas okazania stanowczo zaprzeczyła, by osobą tą był K. S.. Zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego nie wykluczają przy tym możliwości, że niespójność pomiędzy zeznaniami E. A. (2) i J. W. wynika z tego, iż każda z kobiet widziała w danych okolicznościach zupełnie innego mężczyznę. Należy mieć na względzie i to, że zeznania obu kobiet są sprzeczne wyłącznie w części, w jakiej określiły one kolor włosów oraz ubiór napotkanego w budynku mężczyzny. Każda z kobiet podobnie oceniła wiek, opisała posturę oraz zachowanie tejże osoby, która prowadzić miała rozmowę telefoniczną. Istnieje zatem możliwość, że J. W. – w ferworze obowiązków – nie baczyła zanadto na wygląd zewnętrzny przypadkowo napotkanego mężczyzny. W ocenie Sądu, zeznania tego świadka zasługiwały na uwzględnienie jedynie w części, w jakiej tożsame są z zeznaniami E. A. (2), a zatem w zakresie stwierdzenia, że w dniu i miejscu zdarzenia widziany był obcy mężczyzna.

Sąd uznał za wiarygodne zeznana policjantów **Z. C., M. W., K. P., M. R.** albowiem są one logiczne, spójne i konsekwentne. Wyjaśnienia oskarżonego, iż ujawniony przy nim telefon marki S. (...) (pochodzący z kradzieży w tym samym dniu na szkodę E. Z.) nie pochodził od niego i został mu podrzucony stoją w sprzeczności z elementarnymi zasadami doświadczenia życiowego. Funkcjonariusze Policji musieliby bowiem wejść w nieustalonych okolicznościach w posiadanie tego aparatu, a następnie z nieznanых powodów bezprawnie przypisać mu posiadanie telefonu. Żadne dowody ani racjonalne motywy nie przemawiają za taką wersją przebiegu zdarzeń.

Sąd dał wiarę wszystkim **dokumentom**, przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione, w zakresie ich kompetencji oraz prawem przepisanej formie. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych w nich okoliczności, przy czym autentyczność ich nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd nie znalazł podstaw do umniejszania ich wartości dowodowej.

Nie miały istotnego znaczenia dla sprawy pozostałe ujawnione dokumenty.

Sąd nie znalazł także podstaw dla zakwestionowania rzetelności **opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości**. Biegły posiada wiedzę specjalną z racji wykształcenia i doświadczenia zawodowego. W treści opinii wskazano na jej podstaw i dołączono oferty porównawcze. Sporządzona opinia jest niesprzeczna, jasna i pełna. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności poddające w wątpliwość fachowość lub bezstronność biegłego.

W kontekście omówionego materiału dowodowego **wyjaśnienia K. S.** jawią się jako niewiarygodne. W części, dotyczącej rzekomego pobicia przez funkcjonariuszy Policji, nie miały w istocie znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Natomiast samo zaprzeczanie sprawstwu wobec zeznań omówionych świadków, zapisu monitoringu oraz faktu ujawnienia przy oskarżonym telefonu komórkowego E. Z. w sposób oczywisty nie mogło skutkować jego uniewinnieniem.

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania K. S. odpowiedzialności za przestępstwa określone w art. 278 §1 k.k. w zb. z art. 278 §1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64

§1 k.k. oraz art. 119 §1 k.k. odnośnie czynu popełnionego na szkodę K. K. (3) oraz w art. 119 §1 k.w. w zakresie czynu, popełnionego na szkodę E. Z..

Odnosząc się do pierwszej z przywołanych wyżej podstaw skazania, stwierdzić należy, iż zachowanie K. S., polegające na kradzieży torebki z zawartością niewyłącznie pieniędzy czy kluczy, lecz również dokumentów i kart bankomatowych, wypełniło znamiona więcej, aniżeli jednego czynu zabronionego, zatem zasługuje na kwalifikację kumulatywną. Przepis art. 278 §1 k.k. stanowi, iż odpowiedzialności karnej podlega ten, kto rzecz ruchomą zabiera w celu przywłaszczenia. W ten sam sposób, jednakże w odniesieniu do innych przedmiotów czynności sprawczej (kart bankomatowych oraz dokumentów stwierdzających tożsamość innej osoby) – działać musi sprawca, by móc przypisać mu odpowiedzialność na gruncie art. 278 §1 i 5 k.k. oraz art. 275 §1 k.k. Zabór polega na bezprawnym i nieuprawnionym wejściu w posiadanie rzeczy, jednakże sam fakt jego zaistnienia nie jest jeszcze dostateczny dla ukarania sprawcy na podstawie przywołanych przepisów. Przepis z art. 278 §1 k.k., podobnie jak dwa pozostałe wskazane wyżej, jest bowiem przestępstwem umyślnym, należącym do celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Co za tym idzie, elementem podmiotowo istotnym jest również zamiar, z jakim sprawca działał w chwili popełnienia przestępstwa, którym w tym przypadku musi być wola przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Sprawca zatem musi nie tyle dopuszczać możliwość, co mieć dolus directus tak w zakresie zaboru rzeczy ruchomej, jak również woli zachowania jej dla siebie i władania nią, jak właściciel.

Nie ulega wątpliwości, iż zachowaniem swym K. S. zrealizował znamiona wszystkich przywołanych wyżej czynów zabronionych. Kradnąc torebkę damską z całą jej zawartością, oskarżony dążył do nieuprawnionego wzbogacenia kosztem mienia stanowiącego własność innej osoby. Nadto, postępując w ten sposób nie po raz pierwszy, sprawca musiał mieć świadomość, iż dokonuje zaboru niejedynie przedmiotów o wymiernej wartości w postaci także pieniędzy, kart płatniczych czy kluczy, lecz również takich, jak dokumenty, które – za czym przemawia doświadczenie życiowe – stanowią niemalże nieodłączny element zawartości damskiej torby. Za przypisaniem oskarżonemu zamiaru bezpośredniego w tym zakresie przemawia fakt, iż gdyby jego intencją była wyłącznie kradzież pieniędzy czy też kart płatniczych, mężczyzna dokonałby wybiórczego zaboru tych właśnie elementów zawartości, miast wchodzić w nieuprawnione posiadanie całej zawartości. K. S., nie będąc skrupowany czyjąkolwiek obecnością, miał bowiem sposobność ku temu, by choć pobieżnie dokonać weryfikacji zawartości torby, czego jednak nie zrobił, a co świadczy o tym, iż zamiarem przywłaszczenia obejmował całość skradzionego mienia. Dlatego Sąd uznał, że K. S. dokonał kradzieży dowodu osobistego K. K. (1) (art. 275 §1 k.k.) oraz kradzieży dwóch wskazanych kart bankomatowych (art. 278 §1 i 5 k.k.) Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał także znamiona czynu z art. 276 k.k. poprzez usunięcie dokumentów w postaci prawa jazdy oraz dowodu rejestracyjnego samochodu osobowego marki V. (...), którymi to dokumentami nie miał prawa wyłącznie rozporządzać.

Z akt sprawy wynika, iż przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony, popełnione zostało w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14 stycznia 2013r. do 29 listopada 2013r. części kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2012r. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Wydziale II Karnym w sprawie o sygn. akt II K 933/11 za przestępstwa z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i inne. Oczywistym jest zatem, iż czyn ten popełniony został w warunkach powrotu do przestępstwa, określonego w art. 64 §1 k.k., co stanowi podstawę do wymierzenia sprawcy kary w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Jednocześnie czyn zarzucany K. S. w punkcie I. aktu oskarżenia wyczerpywał znamiona wykroczenia z art. 119 §1 k.w., co nakazywało odrębne przypisanie tego wykroczenia punkcie II. wyroku. Sąd doszedł do przekonania, iż wyceniając wartość skradzionego mienia należy mieć na uwadze wartość obiektywną, a więc wartość dla potencjalnych nabywców, a nie wyłącznie pokrzywdzonego. Skradzione przez oskarżonego klucze (wskazane w punkcie I. i II. aktu oskarżenia) mają taką wartość rynkową jako ma złom metalu, z którego są wykonane. Sąd stanął bowiem na stanowisku, iż to nie wartość odtworzeniowa, lecz wartość rzeczywista skradzionych przedmiotów winna mieć zasadnicze znaczenie dla ustalenia podstaw odpowiedzialności karnej sprawcy. Intencją oskarżonego, który wchodzi w bezprawne posiadanie cudzej rzeczy nie jest bowiem – co do zasady – wyrządzenie szkód innych, aniżeli te, które związane są bezpośrednio z dokonywanym przez niego zaborem. Celem, który przyświeca mu przy popełnieniu czynu zabronionego, jest wyłącznie wzbogacenie w takim zakresie, w jakim ten zabór następuje. W konsekwencji więc, nie można na niekorzyść sprawcy

przyjmować, iż zabierając przedmiot jakkolwiek cenny dla prawowitego właściciela, tak z jego perspektywy mało wartościowy, w rzeczywistości dążył on do wyrządzenia szkody bardziej dotkliwej, aniżeli ta, którą obejmował swą świadomością i zamiarem.

W związku z tym, iż nie zostały odzyskane, nie jest możliwe przeprowadzenie ich wyceny. Tym samym wartość skradzionego mienia uległa obniżeniu o deklarowaną przez pokrzywdzone wartość zakupu (dorobienia) kluczy. Skutkowało to ustaleniem, że zarówno w zakresie czynu zarzucanego w punkcie I. jak i II. wyroku wartość skradzionego mienia nie przewyższała granicy pomiędzy wykroczeniem a przestępstwem (aktualnie 1/4 najniższego wynagrodzenia wynosi 462,50 zł).

Ustalenie to w zakresie czynu zarzucanego w punkcie I. aktu oskarżenia stało się również podstawą do wyodrębnienia i zakwalifikowania przez Sąd jako wykroczenie także zachowania polegającego na kradzieży kluczy, wchodzących w skład zawartości torebki należącej do K. K. (3). W zakresie tym nastąpił bowiem idealny zbieg przestępstwa z wykroczeniem (art. 10 §1 k.w.).

Poddając ocenie ujawniony w toku rozprawy główny materiał dowodowy Sąd kierował się dyrektywą art. 5 §2, który wszelkie wątpliwości, których nie usunięto w toku postępowania dowodowego, nakazuje rozstrzygać z korzyścią dla oskarżonego. Tak też uczyniono w niniejszej sprawie, zwłaszcza w zakresie jednoznacznego ustalenia wartości poszczególnych, będących w użytku skradzionych przedmiotów.

Dokonując analizy przedmiotowej sprawy, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, iż in tempore criminis zachodziła jakokolwiek okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność, bądź winę oskarżonego. K. S. nie był przede wszystkim ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swych przestępczych zachowań z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego czy czasowych zaburzeń czynności psychicznych. Oskarżony w chwili popełnienia czynów był osobą dorosłą. Pomimo uprzedniej karalności, po raz wtóry naruszył on przepisy obowiązującego prawa, będąc w pełni świadom ich bezprawności i zagrożenia karnego, jakie za sobą niosą. Jest bowiem powszechnie wiadomym, iż w odbiorze społecznym kradzież to czyn powszechnie nieakceptowany i karygodny. K. S. jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

Wydając niniejsze orzeczenie, Sąd doszedł do wniosku, iż społeczna szkodliwość przestępstwa i wykroczenia, którego na szkodę K. K. (3) dopuścił się oskarżony, jest niemała. W przypadku wykroczenia, skutek którego pokrzywdzoną została E. Z., jest ona również niemała. Sąd kierował się w swej ocenie jednolitymi dyrektywami, ustanowionymi przez ustawodawcę odpowiednio w art. 115 §2 k.k. oraz art. 47 §6 k.w. Za kryterium decydujące, determinujące odmienny – pomimo jednakowości obu zachowań – stopień społecznej szkodliwości, uznano rozmiar szkody, powstałej w następstwie każdego ze wskazanych czynów. W pozostałym zakresie ocena zachowania sprawcy jest identyczna. K. S. godził bowiem w dobro, jakim jest prawo własności, każdorazowo wykorzystywał podobną sposobność i okoliczności w postaci nieobecności prawowitych właścicieli rzeczy i każdorazowo również działał w zamiarze nieuprawnionego przywłaszczenia skradzionych przedmiotów. Należy mieć przy tym na względzie, iż w chwili popełnienia przypisywanych sprawcy czynów, był on osobą zdrową, a zatem w pełni zdolną do zarobkowania. Mimo to jednak, wybrał łatwiejszą, acz nieuczciwą drogę do zaspokojenia potrzeby życiowych, unikając w ten sposób wysiłku, nieodłącznie związanego ze zgodnym z prawem zarobkowaniem. W zakresie przestępstwa przypisanego w punkcie I. wyroku oskarżony godził ponadto w prawidłowy obrót dokumentami.

Konfrontując ustalony stan faktyczny z przepisami ustaw prawnokarnych, Sąd stanął na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą warunki do wydania wyroku skazującego. Stąd też, w punkcie I wyroku wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, natomiast w punkcie V – przy zastosowaniu art. 9 §2 k.w. za wykroczenia przypisane w punktach II. i III. wyroku - karę 30 dni aresztu. Sąd zobligował K. S. również do zapłaty równowartości skradzionego mienia poprzez zapłatę kwoty 280 złotych na rzecz K. K. (3) oraz kwoty 390 złotych na rzecz E. Z..

Ustalając wymiar kar Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i 2 k.k. przy karze za przestępstwo i dyrektywami z art. 33 §1-4 k.w. w odniesieniu do wykroczenia.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiają okoliczności wpływające na ocenę stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów, w tym zwłaszcza przyświecająca mu w inkryminowanym czasie motywacja. Nie bez wpływu na wymiar kary pozostaje nadto fakt uprzedniej wielokrotnej karalności za przestępstwa podobne, a w konsekwencji – działanie w warunkach powrotu do przestępstwa (w zakresie czynu przypisanego w punkcie I. wyroku). Sprawca jest osobą zdemoralizowaną, notorycznie – i z godną potępienia premedytacją – lekceważącą obowiązujący porządek prawny i to pomimo dojrzałego już wieku. W ocenie Sądu brak jest przy tym jakichkolwiek okoliczności łagodzących.

Ze względów wyżej wskazanych, w przekonaniu Sądu, wyłącznie orzeczenie kary izolacyjnej w postaci bezwzględnego pozbawienia wolności oraz aresztu w maksymalnym jego wymiarze, pozwoli na realizację celów kary wobec K. S.. Oskarżony ma bowiem bogatą przeszłość kryminalną, był wielokrotnie karany, a mimo to niezmiennie nie zostały w jego przypadku zrealizowane cele prewencji szczególnej. Powyższe pozwala na konkluzję, iż oskarżony jest przestępcą zatwardziałym i odpornym na wszelkie próby resocjalizacji, a przychodzenie przestępstw przychodzi mu z łatwością. W najmniejszym zatem stopniu nie zasługuje na dobrodziejstwo w postaci zmiany kary na rodzajowo łagodniejszą. Orzeczenie kar izolacyjnych było niezbędne dla zapobieżenia wystąpieniu w świadomości oskarżonego poczucia bezkarności. Zdaniem Sądu, zastosowane wobec K. S. kary nie noszą cech nadmiernej surowości, zwłaszcza w odniesieniu do przestępstwa, w przypadku którego ustawowe zagrożenie karne wynosi od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Na poczet kary pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonemu w punkcie I wyroku, zaliczono okres zatrzymania w dniu 22 lipca 2014 r., które to orzeczenie miało charakter obligatoryjny.

W punkcie VII wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku na rzecz adwokata M. Ż. kwotę 1033,20zł wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem I instancji.

Mając na względzie nieuzyskiwanie przez oskarżonego stałego dochodu, Sąd w punkcie VIII wyroku zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym od opłat, przejmując poniesione w sprawie wydatki na Skarb Państwa.